

цѣло, каквото е колективитетътъ — неговитѣ многогласни прояви. И изображенията отъ този родъ — въ Оборище, въ Каменградъ при избухването на революцията и при отбраната на града — сж недостатъчно живи. И да настъпи оживление, то се дължи на сполучливитѣ сравнения, чрезъ които Славейковъ изяснява и одухотворява масовитѣ преживявания и състояния. Обикновено, когато трѣбва да представи вихреното бушуване и кипежа на маситѣ, той се губи въ подробни описания на отдѣлни случаи, безъ да може да ги слѣе въ единно животрептяще цѣло. — Липсва му живата вода, за да възкреси многоглавото, сложно същество на колективитета. И тази описателностъ, придружена съ разсждъчностъ, създаватъ общата неподвижностъ въ поемата: въ нея се чувствува премного гнетътъ на една съзнателна планомѣрностъ и липса на бързо развиващо се и увеличащо действие.

Твърде бледно е представена шумната разпра въ Оборище. Най-сполучливиятъ моментъ е пакъ проява на отдѣлно лице: — гръмогласниятъ викъ на попъ Матей, който пресича врѣвата. Спирането на Войводата отъ тълпата, когато се качи на коня си, е оживено чрезъ едно умѣло сравнение, подражание на Омира:

Така изъ пологътъ си тихъ
излѣзълъ изведнѣжъ се види вепъръ лихъ
отъ вълча глутница нечакано сполетенъ.

Буйното оживление и блъскотията въ Каменградъ сж дадени също недостатъчно живо. Изреждатъ се безъ връзка отдѣлни факти, обстановката на действието е неопредѣлена, неясна. Авторътъ уморително реди: „тозъ — тукъ